

Calicul

HUMOR și SATIRĂ

Sus Măscule!

Cocona Gurădulee.

Papa Colacii și Pipăia.

Urică Șandă
lograficeu.

Dr. Amnar

Costa Calicului

Când șezi la masa calicului iați fόμεa'n dinți
și rumegă!

Proverbele cap 23.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Realitate și vis, sau flămândul codrii de pâne visează.

(Fragment din memoriile unui tribunist.)

Altă ȝi e dată dracului!

Era în ȝia sfinței mucenițe Minodora. O ȝi îndoit fatală pentru mine. Una pentru-că prima mea iubită, cu necredință, s'a măritat după altul. A doua, pentru-că tot în acea ȝi, des de dimineață strigóele 'mi-au luat laptele dela trei vaci.

Cu atâta pentru omul născut în zodia pechiului nu era destul. Ieșind după prânȝ din curte, ca se me duc la redacțiunea Tribunei, me'ntâlnesc cu archiereul Mihu. Pei drace, am cugetat în mine, și ca se nu întîmpin în decursul ȝilei alte nenorociri și mai mari, caut se arunc ceva dela mine, dar' cu graba neavând ce, dau se rup un nastore dela gheroc, și'mi spintec gherocul.

Norocul meu, că gherocul era încă al croitoriului.

Și nu'mi era atâta necaz de paguba croitoriului, cât de obrăznicia archiereului Mihu, care odiniórá, din depărtare de ȝece pași, își lua pălăria înaintea mea, ear' d'un timp óre-care, de câte-ori îl întâlnesc, se uită preste umăr la mine.

Ajungând în biroul redacțiunei Tribunei, nu închid bine ușa după mine, când notarul public o deschide, și mi prezintă la adresa Institutului tipografic o poliță despre 500 fl. spre solvire.

— N'avem numerar, domnule notar — îi dîc!

— Dacă n'aveți, protestez polița!

— Poștește ș'o protestează, — noi încă destul protestăm în Tribuna contra votului de încredere, ce comitetul nostru național-politic a dat lui Babeș, și tot înzădar!

Cu această deslușire notarul public s'a depărtat.

Dau se'mi fac o țigare ș'apoi se me apuc de lucru, când conducătorul tipografii, înainte d'ami aprinde țigarea, intră în birou. Eu îl întreb, ce vrei?

— Nu vreau nimica, domnule director, am venit numai se'ți comunic, că hârtia, pe care tipărim Tribuna, ni s'a gătat, și celelalte soiuri de hârtie ne lipsesc!

— Trimite la librăria Krafft după hârtie.

— C'o cale s'ar putea aduce și negreală dela Krafft, că negreală încă'i pe sfârșit!

— Se aducă și negreală!

— Ei, da Krafft, când am trimis de ultimată după hârtie, a dîs, că de-a fitea nu ne mai dă!

— Fă dumniata ce'ți poruncesc. — Servitoriul, pe care'l trimiți, se asigure pe domnul Krafft, că noi, slavă Domnului, n'am ajuns până acolo, ca se nu putem remănea și cu sume mai mari datori, decât costă hârtia și negreală!

Conducătorul tipografiei se duce, însă cine vine? Vine un țeran flăcău cu: Bună ziua!

— Dumniata ce cauți aici?

— Bună ziua domnule!

— Bunu'i dracul, da nu ziua de ađil — Ce vrei?

— Nu așa răstit, domnule, că n'am venit se cerșesc!

— Vrei se cumperi ceva, sau se abonezi Tribuna?

— Nici una nici alta, domnule! Eu am moștenit dela tată-mi-o o acțiune d'ale Institutului tipografic, și am venit se'mi plătiți amăsurat statutelor institutului, cupónele restante pe 8 ani a 5 fl.

— Se vie tatăl dumnilale, care în cărțile nóstre e îndus ca acționariu!

— Tată-mi-o e mort, domnule!

— Noi la morți nu plătim dividende!

— La morți nu plătiți, la cei vii rămâneți datori — me duc la judecătorie!

— Poștește!

— Și dacă judecătoria nu'mi face drep, me duc la Calicul, și'i dau acțiunea cu cupóne cu tot, numai se vè mai scarmene odată!

— Afară cu tine!

— Ba afară cu tine din prăvălia asta, în care mâncați oamenilor cinstiți banii, cu care sar în ajutoriul națiunei!

La observarea asta a flăcăului exprimată în ton amenințătoriu mi-a secat vocea, și norocul lui, că s'a depărtat din birou, pentru-că altcum trimeteam acasă după altă pereche de ismene!

Era la șese óre séra. Ca se mai pot lucra ceva nici vorbă. Părăsesc biroul redacțiunei, și me duc în biroul de expedițiuni. Numărul Tribunei era ieșit de sub tipariu, și sta pachetat gata spre espedare la postă, dar' marcele postale lipsiau. Cassariul institutului se certa c'un rotariu,* care cerea se'i dea o anticipațiune de salariu a conto pretenđiunilor sale pentru 6 țile de serviții trecute.

*) Rotariu se numește lucrătoriul tipografiei, care întórce róta dela mașina de tipariu, și a cărui muncă se plătește Sâmbéta.

Eu observând obrăznicia rotariului, am deschis ușa, și punându'i mâna'n ceafă, 'i-am dat o anticipațiune de salar pe stradă. Apoi, întorcându-me cătră cassariu, l'am întrebat: Bine domnule, pentru aceeați remâne dumnitale Institutul tipografic cu salariul regulat datoriu, ca dumniata la șese ore séra se n'ai marcele postale lipite pe fée?

— Bine domnule — îmi reflectează cassariul — m'ați angajat aici ca eu se fur marcele de lipsă pentru espedarea foii dela postă?

— Cineți dăce se furi? — Se cumperi marcele, și se îngrijești ca se se lipească la timp!

Da pe ce se cumper marcele, domnule? — Pe erori de tipariu?!

— Bine, da bani nu mai sunt în cassă?

— Afară de niște hârtii de valóre nu'i o lăscae!

— Ei, și hârțiile de valóre nu le-ai putut lombarda la vr'o bancă, ca seți câștigi numerariul necesar pentru cumperarea marcelor postale? — Ști că ești un prost!

— Ba nu, dar' aceea știu, că bancari așa de proști, care se anticipeze ceva pe hârțiile nóstre de valóre, dór' nici la banca „Transilvania“ nu s'ar afla, afară de casul, dacă dumniata te-ai angaja la conducerea acelei bănci!

— Fă bine dumnia-ta șiți măsură cuvintele . . .

— Da, le măsur cu măsura, cu care dumnia-ta și-le măsură și . . .

— Destul! — Spune'mi ce hârtii de valóre ai în cassă?

— Am un pachet de conturi prezentate de creditorii Institutului tipografic spre plătire; trei acțiuni amortisate d'ale acelu institut; un rescont dela loteria cea mică cu trei numeri puși acum 4 ani, în era lui Farkas, în loteria din Timișóra; o poliță de asigurare a vieții Tribunei; atestatul de botez alui Adrian Cășolțan; șapte timbre pentru

cuităntii a 1 crucer; singhilia de preot a lui Simion Popescu; atestatele de moralitate politică ale lui Slavici; o șatulă dela ochelarii lui Cristea; un nastore dela pantalonii lui ...

— Destull ...

Alt muritor, de desperațiune, 'și-ar fi sărit din pele, și lăsându'și pelea între celelalte hârtii de valóre ar fi luat lumea'n cap. Eu însă am dat cassariului Institutului tipografic a conto salariului meu neridicat de trei luni, din lipsa de numerariu, banii receruți pentru espedarea numărului Tribunei, în care scrisesem un articol nimicitoriu contra lui Babeș. — 'Mi-am luat apoi obicinuitul exemplar gratuit al Tribunei, si părăsind localul Institutului tipografic, am plecat la preumblare cătră Arini, ca se me recreez nițal.

Dar' vai de recrearea, ce am aflat preumblându-me. Dela localul redacțiunei Tribunei până la așa numita „Stea“ din promenada Arinilor, n'am întâlnit decât creditori d'ai Institutului tipografic, apoi pe metropolitul Miron, pe Candrea, Lucața, Cosma, Voilean, Hannia etc., tot oameni, pe care trebuia se'i salut cu pumnul în ceafă, și salutandu'i rîzta se mi se întorcă dea cracii'n sus.

M'am întors iute dela preumblare acasă. Cina era tocma gata. Nevésta 'mi-a pus pe masă mămăligă cu lapte. Eu îmi pun mămăligă'n farfurie, dau se'mi pun apoi din un blid mare lapte preste mămăligă, laptele însă, îndată ce 'mi-au căduț ochii pe el, s'a sârbeđit.

Atâta cătran au fost produs întîmplările ăilei în mine, încât de vederea ochilor mei s'a sârbeđit și laptele de nu l'am putut mânca.

M'am necăjit și mai tare, și m'am culcat nemâncat. Unica mea mângăere în acea ăi fatală era articolul meu din Tribuna, de care sigur s'a sârbeđit și încrederea lui Babeș în opiniunea publică a Românilor.

Culcându-me, ce e drept, am adormit iute, dar' visuri pline de „nedumeriri“ 'mi-au conturbat somnul.

Între alte mirăzenii am visat, că Macmahon, generalul Trocarilor din Braşov, s'a făcut funariu, şi împletea o fune grosă în preţ de 40.000 fl., la care rodeau nişte măgari. Măgarii rodeau la fune tot aşa de iute cum împletea generalul Macmahon. Când generalul-funariu Macmahon gă-tase cu împletitul funei, şi aceasta era rósă gata de măgari.

Mai remasese nişte călţi plini de puzdării. De acestia, fiind tare flămând, m'am apucat eu se rod. Dar' ce se veđi, călţii, la care rodeam eu, nu erau călţi ca toţi calţii, ci semênau mult cu cupónele dela acţiunile Institutului tipografic.

Cu atâta mai bine, cugetam în mine, că mâncând cupónele acţiunilor cel puţin scutesc Institutul tipografic de plătirea dividendelor la acţionari.

În bucuria asta nespusă am mâncat tóte cupónele dela acţiunile Institutului tipografic cu talon cu tot, dar' nu, m'am săturat. Aş fi mâncat, de flămând ce eram, şi supradividendele, puse de întemeiătorii Institutului tipografic, acţionarilor în vedere.

Ce'i cu tine, me întrebam. Se mănânci tu tóte cupónele dela 400 acţiuni a 100 fl. şi tot se nu te saturi. Aşa flămânde n'au fost tóte cele 7 vaci slabe ale lui Faraon, cum eram eu după atâta mâncare!

De flămând ce eram me uit în jurul meu cu ochi de lup după mâncare. Me uit în dreapta, me uit în stânga, dar' nu ved decât creditori d'ai Institutului tipografic, şi Albinişti îmbuibăţi. Fómea era gata se fete purcei în mine.

Când disperaţiunea plesnirii de fóme me strângea de gât, ce ved ochii mei? Ved o scară tot aşa de înaltă cât şi cea vechiutestamentară alui Iacob de pe pământ

până'n ceriu. În vârful scării şedea Adrian Căşolţan c'o pungă mare în mână, pe care se vedea o înscricţiune cu cifre mari aurite „60.000 franci.” În jurul lui Adrian Căşolţan se vedeau ângerii „Ligei” sburând ca fluturii primăvera în jurul florilor. Adrian Căşolţan îmi făcea cu mâna semn se me suiu pe scară la el, ca se'mi dea punga cu cei 60.000 franci.

Se trăiască „Liga”, am strigat tare. Aş fi strigat şi mai tare, dar' me temeam se nu me audă Babeş, ori Dr. Aurel Mureşian.

„Liga” pentru mine şi unele „părţi interesate” era limanul cel dorit. Sau ca se fiu bine înţeles, Liga, ca Liga, dar' banii adunaţi de Liga, pentru mine şi părţile interesate erau paiul, de care se acată tot natul ca se'şi scape gura de potopul lui Noe!

Sfântul Ilie, tras de patru cai de foc, nu s'a urcat cătră ceriu cu mai mare iuţală decât mine pe scara, în al cărui vîrf me aştepta Adrian Căşolţan cu cei 60.000 franci ai Ligei. Când am ajuns pe la mijlocul scării gata se'mi iasă sufletul. Eşi sufletele din mine, cugetam, numai mâna s'o pun pe cei 60.000 de franci!

Când urcândume, am ajuns în vârful scării, Adrian Căşolţan dispăruse cu cei 60.000 de franci ai Ligei. Eu am ramas în vârful scării buzat, ca si Bartolomeiul Drăguţei, când, cu quartchiraibela în mână, perde în clabrias faţă de Peţa jocul. Aşa buzat am mai fost numai de două ori în viaţa mea. Odată, când am cădut din epitropia archidicesană gr. orientală; a doua ca vicepreşedinte al comitetului nostru naţional-politic după descoperirile Gazetei Transilvaniei.

În vârful scării, într'o înălţime, de care numai ca conducător al Tribunei, sau când scriu în Gazeta Transilvaniei

„puține șiruri,“ me țineam capace, m'au prins ameteți. Dar' totuși n'am disperat. Speranța, că totuși îmi va succeda a pune mâna pe cei 60.000 de franci, me ținea în vârful scării.

Din vârful scării me uit în dreapta, me uit în stânga.

Adrian Cășolțan cât pěr în palmă.

Uitându-me ameteșc, și mai tare, dar' totuși me țineam!

D'odată însă îmi resare Babeș înaintea ochilor. În momentul acesta am ametețit cu desăvârșire. 'Mi-am pierdut echilibrul, și am început a cădea din vârful scării. Am căzut lung timp neîntrerupt, dar' nu me temeam atât de mine, cât me temeam de ceea-ce s'ar putea întâmpla cu vicepreședintele comitetului național ajungend la pământ. Dar' ce se veđi? Din ce me apropiam, cădend, mai tare de pământ, mi se părea că's o muscă, și'ntr'adevăr am căduț în formă de muscă în blidul cu laptele cel sârbediț, pe care nevastă-mea mi'l puseșe la cină dinainte. Nevastă-mea, observând musca'n lapte, o ia cu lingura ș'o aruncă sub masă. Atunci m'am pomenit întreg sănătos în pat.

Visul meu nici nevetei mele nu l'am povestit. Asta din motivul, că „alte Liebe rostet nicht“ sau pe românește — „dracul nu culcăte.“ — Me temeam adecă ca de dracul, ca visul meu se nu'l afe

Calicul.

Jidovii și ș-ul.

Tatălă-Mamălă-Moișele ah!
 S'a născut un pirigraf,
 Un pirigraf ah vai vai
 N'ar avea parte de raiu
 Cela ce l'a născocit
 Din al seu creer scrintit.
 Ah vai vai că pirigraful
 Oprește pe Jidanul
 A deschide dimineca
 Și chelneraiul și crișma,
 Nu ne lasă a face Gescheft
 Apoi asta'i după drept?
 Nici crișma nici bolta
 In tótă dimineca
 Nu'i iertat a descuia
 Ah vai vai tu Soărăla!
 Dacă boltul stă inchis
 Cum voiu putea vinde gris,
 Și chibrit și fotogen
 Și dohot și untdelemn?
 Cum putem face pirale
 Ca se plătim la regale,
 Și se mai remână încă
 Se facem de ghisca șuncă?
 Ah, vai, vai, Mamu meu,
 Ah, vai, vai, Tata meu,
 Că de ciudă — ȃic și ȃeu
 Tremură'mi barba mereu!
 Ce și ghindești dimita
 Ah! chit ține sâmbăta

Jidanii toți stau legați
 Și'n curele ferecați,
 Că Moișele la talmud
 Așa scrie — cum aud.
 Ear' chind trece sâmbăta
 De vine dimineca
 Trebe se'nchidă crișma
 Ah, vai, vai și bolțița;
 Spune'mi dar' nu'i de-a turba
 Javchela și Ruhăla?!
 Ah, vai, vai, pe asta cale
 Nu putem face părăle
 Se plătim regalele,
 Se mărităm fetele
 După grofi, după baroni,
 După fel de fel de domni;
 Nici băieții ungurește
 Nu ni 'i-om mai putea crește,
 Atunci ce gândiți c'a fi
 De pusta Ungarii?
 Unde'ți vedea gazetari
 Și politici mici și mari
 La Pesta și Kaizerburg,
 La Komorom și Pressburg?
 Atunci din Jokoi Moor
 ȃic și ȃeu și me și jor,
 Că Guttman Morit vom face
 După cum nouă ne place;
 Din Hunfalvi cel vestit
 Străformăm jidan cinstit

Și Hundsörfer îl numim,	La serbători creștinește
Mai mult nu ne ungurim	De a putea face gescheft
Că nimic nu chiștigăm	Cum pôte fi asta drept?
Numai de rîs ne facem.	Așa nu vë stăm în țară
Dar' vom merge sus la Pește	Că pățim numai ocară,
Și vom spune ungurește:	Merem la Hersch din Paris
„Domnilor, ați nebunit	Că ne-a face Paradis
Când pirigraf ați croit	Ori la Rothschild din Viena
Care pe jidan oprește	Că ne-a trece'n America.

Un medic brav.

Dr. X e un om prea brav,	În veci nici o monetă rea
El prescrie piluli și praf	Nu, el îi curcăză gratuit
Și tinctură și tot ce ști	Și tot e om fericit
Că pe om pôte lecuî;	Și este bogat negreșit,
Dar' fiind omul și galant	Căci Dr. X, numai se vede,
El dă mereu scumpu'i talant,	De cumva n'ai voi se cređi
Și dela pacient nu ia	Scóte plata dela eređi.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule, vremea răcește
Deci jăcă și iuește,
Că numai de joc ești bun
Jăcă-o leacă până'ți spun
Că te rad fără săpun!

Jăcă, tu om de nimică
Dacă nu faci politică,
Că politică de-ai face

Bucuros te-aș lăsa'n pace
Se faci tu ce ție'ți place.

Hei, și tu om de nimică,
Se ști face politică
Bun ai fi se'nvêrți condeiu
Și se mângălești papirul
Cum face și Șirianul.

Dar' nu şti tu cap năuc
 Numai ţup şi eară ţup,
 Nu şti scrie-un foileton
 În politică n'ai ton
 Ca Brote mândrul cocon.

Deci jocă şi iueşte
 Şi prin lume dū tu veste,
 Cum mâncăm noi politica
 Ca Țigani biserica,
 De ne alegem cu nimica.

Tu nu şti diplomație
 Deci Ți-oi esplica eu Ție,
 Esplica și pildui
 Până dóră vei găci
 Cu politica ce-o fi!

Mă! odată într'o baltă
 Trăit'au într'olaltă
 Trei jivini politicose,
 Care de cari mai sfătose
 Și la creer sănătose.

O jivină era sciuca
 Care purta politica,
 Zvêrcolindu-se prin apă
 Ca nimeni se n'o pricépă,
 Politică'i era sécă.

Altă jivină de baltă
 Era brósca laudată,
 Care tot în sus săria
 Politică când făcea
 Și cuminte se ținea.

Al treilea dobitoc
 Era racul nătântoc,
 Care înapoi se da
 Și filosof se ținea,
 Căci disputând tot tușea
 Și mare treabă făcea.

Destul că este jivine
 Ca dobitóce creștine
 Eșind odată din baltă
 Tóte trei lângă olaltă,
 Vêd un sac plin cu ceva
 Și încep a disputa
 Bun le-ar fi lor de ceva?

Brósca din fire limbută
 Face gălăgie multă
 Ca Tribuna din Sibiu,
 Și Țice: în sac e grâu
 Haidați se'l tragem în rîu.

Sciuca, ca mai înțeléptă,
 Pe brósca lasă pân' gată
 Apoi Țice: planul têu
 Soră, e și planul meu,
 Haidați cu sacu'n părău!

Ear' racul ca filosof
 Cască una, Țice-un of!
 Apoi îș dă părerea,
 Că Țeu sacul de colea
 Bun ar fi tras în vâlcea.
 Dar' nu 'i-a sosit vremea.

Acuma se veđi dispută
Gură, gălăgie multă,
Cât gândeai că nu alta
Făr' s'a aprins Dunărea.

În urma urmelor eată
Că se opresc de odată
Din disputa furiată,
Și decid se ducă sacul
Unde-o fi mai adênc lacul.

Deci la el toți trei se'nhamă,
Trag, împing, dar iau de sémă
Că sacul stă neclătit,
Căci se trage neunit :

Brósca tot în sus săria,
Sciuca fórte se isbia
Și nimic nu isprăvia.

Racul înapoi se da,
El numai cât presida
Ca filosof ce era,
Dar' de lucru se codea.

Nu știi care'i vinovatul,
Dar' atâta știi că sacul
Tot pe țermur a rămas
Singur în lac nu s'a tras.

Veđi Mărcuț, om de nimică,
Așa'i și la politică :
Doi se trag în șapte părți
Apoi umplu foi și cărți
Că Bran este renegat,

Ba că Nan e desfrânat,
Ba că Marcu'i urs plouat.

Doi cu doi nu se'nțeleg
Și cu nimica s'aleg,
Ca jivinile din rîu
Și ca domnii din Sibfu.

Că și ceștia — ca celea
Pusus'au a redacta
Un memorandum lung și lat
Se'l ducă la împărat.

Când colo, frate ce veđi,
Unul ca brósca'n liveđi
Sare'n sus și cade'n jos
Și se crede om mintos.

Altul ca sciuca din apă
Se sbate până mai crépă,
Și strigă : singur me lupt
Pentru dreptul ce-am perdut !

Al treilea ca si racul
Tot mereu se dă'ndărétul,
Ca se nu ăică lumea
Că el tulbură apa.

Drept că asta'i politica
Sau cum ăicea Vasilica,
Asta este cânia
Care mănăca nația !

Doi cu doi nu se'nțeleg,
Doi în trei taberi s'aleg

Și-apoi își bat piepturile
 Că ne caută drepturile,
 Dar' se mă crezi măi vecine
 Tocmai ca celî trei jivine
 Vor scóte lucrul la cale
 Cum ele au dus sacu'n vale!

Și altfel nici că se póte,
 Nu'i unire, măi nepóte,
 Înțelegerea lipsește
 Și lucrul se tândălește.

Politicii românești
 La calendare grecești
 Vor fi toți un trup și-un suflet,
 Pân'atunci vor face-un amblet
 Numit calea mánzului,
 Așa'i firea Românului!

Dar' tu Mărcuț mi'i adună
 Sub cerul tãu împreună
 Și mi'i jócă și mi'i frécă
 Ne'ntelegerea se trecă

Tu Mărcuț nu ai partidă,
 Jócă'i și'n casă și'n tindă,
 Jócă'i și'n drum și'n grădină
 Pe loc frumos și prin tină.

Veđi se nu se póta ascunde
 Și mi'i jócă se asude,
 Dór' asudând cum se cade
 Vor eși și din pécate,
 Cu sudorile de-a valma
 Mai radei și cu palma
 Pe cei nedisciplinați
 Cari arunc gâlceava'n frați.

Eară de ađi într'o lună
 Adună mi'i împreună
 Pe toți unul lângă altul
 Ca se'i cunóscă tot natul
 Pe cei ce vor neînțelegeri,
 Atunci le mai dá prelegeri
 Cum se pórté politica
 Ca s'o scótă din nimica.

Pân' atunci tu chibzuește
 Și cetește, procetește
 Și Gazeta și Tribuna,
 Dóră dór' împlinind luna
 În cetiri și studieri
 Ți-a veni mintea la creri,
 Cât li putea da un plan
 Pentru nodul Gordian.

Chiuitori d'ale țerenilor la joc.

Eu la joc mama la joc
 Mălaiu de Joi în foc,
 Bate mâta cu vâtraiu
 Ca se ne scôtă mălaiu!

* * *

Mă uitaiu din deal în luncă
 Se ved mândra unde lucră
 La amiaçi unde se culcă,
 Se mă duc ca seî fac umbră!

* * *

Aşa ȃice mândra mea
Se fac ȃiua ce-oi putea
Séra se mă duc la ea!

* * *

De-a i trăi c t frunza'n vie
N'a i lua fată'n mo ie
Să'mi porunc sc  ea mie,
Mai bin' una de sărac
Numai se trăiesc cu drag!

* * *

Au i m ndr  cucul c nt 
E i afară de'l ascultă,
De-o c nta cucul a bine
Trage nădejde de mine,
De-o c nta cucul a r u
Codrul  i frunza 'i-al meu!

* * *

Pe c stele cu tăciuni
Fac fetele rugăciuni
S mb ta, Dumineca,
D r  se pot mărita!

* * *

Hai m ndro la cununie
P n  mai stă frunza'n vie,
Dacă frunza va pica
Popa nu ne-a cununa!

* * *

Hop leli    leli or 
Ce te c n i că n'ai de m r ,
Că  i m ra la fer st 
 i' i cură făina'n casă!

* * *

Hop leli  cu papuci
S ra vi s ra te duci
 i nimica nu'mi aduci
Numai sinul plin de nuci,
Tu le-aduci  i tu le m nci!

* * *

Săraci m ndru ele mele
Cum ar  dracu cu ele,
Cu trei ar  cu trei grapă
Cu trei s m n  la ceapă!

* * *

Frunză verde de polbeal
La cr şmulia din deal
Vinu'i bun  i cupa'i mare
Crâşmăriţa bărbat n'are!

* * *

Fetele dela Buzău
Doh nesc  i  in b g u,
Dracu iese din o rip 
 i le pune foc în pipă!

* * *

Când aveam  i eu m ndru  
 mi părea n p tea micu ,
Dar' acuma de c nd n'am
 mi pare n p tea d'un an!

* * *

Sf ntul Petru a a ȃice
Bea vinul se nu se strice,
Sf ntul Pavel a a spune
Bea berea până'i cu spume!

Stan Pătitul.

Țintea Neamț se numește un țeran român din Găinari.

Găinari se numește o comună zidită pe o costă din partea dreaptă a Oltului, și încujurată de comunele Noul românesc, Colun, Fofeldea, Ilimbav și Sasauș.

În comuna Găinari, mai demult, erau și Unguri. Aceștia, în decursul timpului, s'au kulturegylesit cu desăvîrșire, și ađi întreagă comuna e locuită numai de Români.

Dintre Români din Găinari Țintea Neamț e o figură cunoscută în totă Țera Oltului, și a Hârtibaciului.

Țintea Neamț, născut, înainte de asta cu 71 de ani, din părinți sărați, n'a cercetat școlă. Asta din motivul, că în copilăria sa în Găinari nu era școlă. Ați din contra sunt două școli în Găinari, una gr. or. și alta gr. cat., dar' amândouă nu fac cât școlă, în care a învățat Țintea Neamț.

La biserică a fost Țintea Neamț numai odată în viața sa, când s'a însurat, și și de asta s'a căit mereu până-când nevêsta 'i-a trăit.

Cu toate este Țintea Neamț e un om bun, cinstit, drept, și cu frica lui Dumnezeu. Din el, dacă n'ar pipa, și nu 'i-ar plăcea rachiul, mai curând ai putea face sfânt, decât din ori-care din cei doi popi de diferită confesiune ai Găinarului.

Fiind că pe hotarul Găinarilor cresc mai multe petrii decât bucate, Țintea Neamț trăiește din petrii. Ce e drept, el nu mănâncă petrii, dar' muncește la petrii, și din munca asta își cumperă de regulă atâtea bucate, încât pôte flămândi hodinit.

Cu deosebire taie Țintea Neamț cruci din petrii. Atâtea cruci a tăiat el în lunga sa viață din peatră, încât un om slab cu greu le-ar putea sudui pe toate într'o zi.

Între oameni Țintea Neamț are o purtare plăcută. Totă lumea, care'l cunoște, îl iubește.

El vorbește rar, dar' de regulă mai cuminte decât acel canonic din Oradea mare, care a șis, că toți redactorii românești is niște gazetari sdrențoși.

La nunte și la pomenii, ca și în tot locul, unde oamenii beau pe rînd, Țintea Neamț nu bea până-ce nu'i vine rîndul, dar' locul, ca se'l ajungă rîndul mai des, și'l schimbă bucuos.

Singur cu Impăratul nu se are Țintea Neamț bine. Asta decând cu întroducerea monopolului tutunurilor, sau decând s'au oprit oamenii a prăsi tăbac. De aceea el nu plătește Impăratului dare. Vorba, nici n'are pentru ce plăti pentru-că numai capul îl are, ear' darea capului n'are cu ce o plăti. Când executorul de dare îi vine pe cap și'i cere darea capului, el îi răspunde, ia'mi capul numai pipa 'mi-o lasă, că pôte veni vremea, în care Impăratul ear' ne slobóde se punem tăbac.

Pipa'i pune lui Țintea Neamț capul. Dacă spre exemplu s'ar întempla se móră, și se nu'l îngrópe cu pipa'n gură, ala din ceealaltă lume se întórce înapoi după pipă.

Țintea Neamț cu gura gólă nu umblă, pipa cel puțin o are'n gură. Când se apucă de lucru mai întâiu își face cruce, își împlântă pipa'n gură, apoi se apucă și scapară până'și aduce aminte că'n pipă n'are tăbac, dar' pentru aceea pipa n'o lasă din gură, ci pipă de dimineața până séra ca caii, fără se slobódă fum.

Odată lucrând lângă drumul, pe care sasii din Marpod se duc la morile din Țera Oltului, la o cruce de péatră, un sas stă cu caru'n drum, și vedënd pe Țintea Neamț cu pipa'n gură, se duse la el și'i cere foc. — N'am foc jupâne, răspunse Țintea Neamț, că mie mi s'a stâns pipa de vr'o dóuë septemâni!

— Da n'ai vr'un lemnuș?

— Nu! — Eu îmi scapër când am tăbac!

— Da scaperă'mi și mie!

— Îți spun, că eu scaper numai când am tăbac!

— Apoi io'ți dau o pipă de tăbac!

Sasul scóte punga cu tăbacul, Țintea Neamț își umple pipa cu vírf, apoi scaperă, și amëndoi își aprind pipele . . .

Da, em Kristi, ce'i asta ce dumniata faci pe cruce? — întreabă sasul! — Țintea Neamț zugravea adecă pe cruce o găscă roșie cu cap vînat și ochi galbeni. Ce se fie, îi respunse Țintea Neamț, o găscă!

— Da unde se află găște de este?

— Numai la mine! Eu le am adus din țera Pocinogului!

— Da nu 'mi-ai da și mie niște ouă de prăsilă dela găștele este?

— Ba'ți dau, da pe nimica nu!

— Ei și ce se'ți dau!

— Pe ou se'mi dai câte un purcel înțărcat — așa'i prețul!

— Bine! Eu îți aduc pentru trei ouă trei purcei înțercați — da cum te chiamă?

— Întreabă numai pe ori-cine din sat după omul cu găștele cele roșii, și fi hodinit că'ți spune unde șed, pentru-că găște roșii cu cap vînat și ochi galbeni numai eu am.

Cu asta s'au despărțit unul de altul. Sasul s'a dus la móră, Țintea Neamț a ramas zugrăvind mai departe la găscă.

În primăvéra următoare sasul vine'n Găinari cu trei purcei după trei ouă de găscă la Țintea Neamț. Acesta cât vede pe sas face o față tristă și'i dîce: Ai venit înzădar jupâne, că ađi iarnă o vulpe 'mi-a mîncat tóte găștele cele roșii. O ce pagubă, dîce sasul, și'după ce a dat lui Țintea Neamț o pipă de tabac s'a întors cu purceii acasă.

Istoria asta s'a lățit în tot satul, și un om 'i-a đis odată lui Țintea Neamț: Mă prostule, da n'ai putut tu da sasului niște ouă de găină și se iei purceii? — Nu, respunse Țintea Neamț! Eu am vėđut că sasul e lovit

cu leuca, îi puteam face trei ouă de peatră se clocească la ele cu frâuă cu tot până le-ar fi sărit ochii, și pui tot se nu scôtă, dar' eu în viața mea n'am încelat pe nime!

Ađi Țintea Neamț e om de 71 de ani, cu toți dinții și măselele'n gură, fără peri cărunți în cap, lucră mereu în peatră, și când pleacă la drum pe jos, ori-care câne, voind a ținea pas cu el, scóte limba d'un cot — dar' lucru de căpetenie: El la nunte și pomeni, ca și în alte societăți, nici odată nu bea până nu'i vine rîndul!

Moldován Gergely Doctor!

Cântă popa Irimie	„Și de crastaveții coști
O frumósă parimie	„Și de doctorii nedocți.“
Care pusă'n psaltichie	Dacă asta parimie
Resună a veselie:	Moldován Gergely o știe
„Ferește-ne drăguț Dómne	Spună-ne, îl rugăm cu dor,
„De celea necópte póme	Per quan regula'i doctor?

Judex.

— Iartă-me, bărbate dragă, pentru că te-am părăsit,
și trei luni n'am venit acasă!

— Pentru-că m'ai părăsit te iert, pentru că ai venit
însă ear' acasă, nu te pot ierta!

Județul înțelept.

— Domnule județ! Nicolae Pricină s'a lăudat că me omórá! — Me rog se'l pedepsești!

— N'am paragraf, după care l'aș putea judeca la pedepsă. Eu numai pentru fapte complinite pot pedepsi, pentru amenințări nu. Las mai întâiu se te omóre, apoi vino'ncóci, și'i voi arêta eu lui!

— Nu'ți e rușine Tódere, se vi tu în cojocul acela rupt și petecos la biserică?

— Pentru ce se'mi fie rușine, că nu'i al meu!

D-lui C. în R.: Pentru mine poesia e prea lungă în strofe, și prea subțire în idei. Cearcăți norocul la Tribuna, care dela desertarea lui Slavici, și dela întemnițarea lui M. lucră cu șapte ape'n chisăliță. — Altcum noi v'am dat pe Bloju înapoi. Trimiteneți și dumneavóstră pe Bartolomeiu acasă, și chestiunea Ardelenismului și a Bănățanismului, batăr p'un timp óre-care, e resolvată.

Correspondenților: Cu persoane lipsite de activitate publică nu mă ocup. Relațiuni strict familiare nu satirisez. Correspondențele anonime le leg de códa mâței Cocónei Gurădulce.

Bibliografia.

Dupa volumele I si II ale opului titlatur:

Parti alese din Istoria Transilvaniei pe doue sute de ani din urma, au aparutu si **Volumulu alu III-lea** in formatulu si cu tipariulu celorlalte doue, in 40 de cole, de Georgie Baritiu. Sibiu 1891 in editiunea auctorului. Tipografi'a W. Krafft.

Acestu volumu alu III-lea costa legatu tare 4 fl., legatu usioru 3 fl. 50 cr. v. a.

In restimpu de 3 luni, adeca pana la 31 Ianuarie 1892 expeditiunea din partea auctorului se face franco pentru toti domnii cati se voru fi prenumeratu deadreptulu la elu; dupa acelu terminu ecsemplariere remase neprenumerate trecu in comissiune la librari'a W. Krafft in Sibiu.

Dela 5 sau mai multe ecsemplarie platite dintr'odata se dau 10% cá rabatu.

Se mai afla si din vol. I si II multe ecsemplarie si se dau cu pretiurile cunoscute mai de inainte, legate tare cate 5 fl., brosiurate cate 4 fl. 50 cr. sau tote trei volumele in 141 de cole, 14 fl. legate, 12 fl. 50 cr. brosiurate.

Comandele se facu mai siguru prin mandate postale. Expeditiune prompta.

Sibiu, 30 Octobre 1891.

Georgie Baritiu.

Calendare pe 1892.

Amicul poporului. Anul 32. Cu chip frumos colorat. Cuprinsul este cu cea mai mare ingrijire bine ales. Prețul 50 cr.

Calendarul Calicului. Anul 7. Sau calendar humoristic și satiric cu multe ilustrațiuni. Prețul 36 cr.

Calendar (Kalendaris). Anul 100. Calendar cu litere vechi (cyrillice), mai nainte editura lui Closius. Prețul 22 cr.

Calendarul Săteanului. Anul 1. Acest nou calendar e cel mai ieftin dintre tote calendarele românești. Prețul 16 cr.

Librăria lui W. Krafft in Sibiu.

Calendarul Calicului pe anul 1892.

Unic în felul seu, bogat în materii originale de lectură humoristică și satirică, cu multe ilustrațiuni, Calendarul Calicului s'a pus în vânzare.

Prețul 36 cr. sau 1 franc.

Cei-ce cumpără cel puțin 10 exemplare primesc calendarul cu 26 cr. sau 60 de bani, și câștigă 10 cr. sau 40 de bani dela fie-care exemplar.

Comandele, numai în bani gata, se fac la librăria W. Krafft, în Sibiu.

Pentru abonenții Calicului efectuim și noi espedarea.

Atragem atențiunea p. t. public la împrejurarea faptică, că Calendarul Calicului, în toți cei 6 ani de când se edă, a trecut ca pânea cea caldă, așa încât până la anul nou de regulă se vînd tóte exemplarele, și comandele făcute preste acest termin nu se mai pot efectui.

Administrațiunea Calicului.